

ELVESZETTEK SEREGE

ÍRTA: JULIUS D. SMITH

Első fejezet

Jelek

1

Billy Dyson számára egy ködös csütörtöki, karácsony előtti nap korántsem úgy indult, ahogy megszokta az elmúlt huszonöt évben. Világítóan fehér, keménypapír kártya várta az asztalán, rajta kézzel írt, cikornyás fekete betűkkel. Az írás rövid volt, de a kártyára rápillantva az ötvenes, túlsúlyos, kopaszodó férfi teljesen elsápadt és verejtékcseppek jelentek meg az arcán. Az üzenet megadta a kezdőlökést ahhoz, hogy az egész napot végigigulja. Pedig a kártyán csak ennyi állt:

„Délután négyre jöjjön fel hozzám! Mr. Petrucci.”

Mr. Petrucci a főnöke volt, a legnagyobb biztosítótársaság vezérigazgatója New York államban. Ugyan mit akarhat tőle az az ember, akitől a cégen belül mindenki félt, és akit hónapok óta nem is látott? Halványan remélte, hogy talán fizetésemelésről vagy előléptetésről lesz szó, amit a felesége, Margaret is annyira várt, de ösztönei mást súgtak. A Főnök csak ritkán dicsért meg valakit személyesen.

A vezérigazgatói iroda előterében egy titkárnő ült szűkös irodájában, szürke íróasztala mögött. A férfi tényleg régen járhatott fent, mivel a korábban látott magas vörös hajú nő helyett egy alacsony, merev arcú ázsiai nőt látott, aki éppen egy aktát olvasott. Erőt vett magán, és megszólította.

- Mr. Petrucci üzenté, hogy 16 órára jöjjen fel hozzá. Tud most engem fogadni?
– kérdezte Billy halkán és bizonytalanul.

A nő nem szólt semmit, csak mereven bámult rá, majd rándított egyet a vállán, és újra belemélyedt az irataiba. Lehet, hogy nem is tud a találkozóóról? – kérdezte a férfi magától. Akkor most mi csináljon? Bemessen vagy ne menjen? Rápillantott az órájára.

Egy perccel múlt délután négy óra. Nem volt más választása, be kellett mennie, bár semmi kedve nem volt hozzá.

Óvatosan, remegő lábakkal lépett be a hatalmas irodába, miközben egyre azon törte a fejét, hogy vajon mi vár rá és mivel indítson. A Főnök azonban nem vette észre, amikor belépett. Háttal ült forgó karosszékében, és éppen telefonált, miközben az iroda plafontól padlóig érő üveglakán keresztül a lenti forgalmat bámulta. Így Billy csendben izzadhatott még pár percig.

Végül Mr. Petrucci hangos kacaj kíséretében elköszönt, majd a karosszékében megperdülve az okostelefonját az asztalra dobta. Egyúttal sötét, szúrós tekintetével az előtte álló férfit is végigmérte. Az arcán ideges rángás futott végig.

- Maga végig itt állt?
- Nem... Csak a végét hallottam.
- Nem emlékszem, hogy megengedtem volna, hogy bejöjjön.
- Kérdeztem a titkárnőt, de nem mondott semmit.

Mr. Petrucci mély undorral az arcán elfintorodott.

- Na, persze. Ezt utálok én a magafajtában. Mindig lapul és settenkedik, majd végül mást hibáztat. Hogy is hívják magát?
- William Dyson. Ön hívott ide 16 órára.
- Ja, igen, már tíz perccel elmúlt. Rossz hírem van. Sajnos ki kell rúgnunk.

Billy arca megrándult és önkéntelen remegés futott végig a testén. A Főnök rezzentelen arccal figyelte. Talán még röhögött is a lelke mélyén.

- Ne vegye nagyon zokon, nincs ebben semmi személyes. Néhány kollégája is menni fog, csak ők még nem tudják. Maga megy elsőnek.
- Miért teszi ezt velem? – tört fel szinte akaratlanul Billy-ből, de már menet közben megbánta a kérdést. A Petrucci-féléket úgysem hatják meg az ilyen kérdések.
- Nézzen talán tükörbe! Hozza ugyan a kötelezőt, de teljesen bele van fásulva az egészbe. Nekünk új emberek, új ötletek kellene.

Tudod is te... - gondolta magában Billy, de csak egy gyenge védekezésre futotta lelkierejéből.

- Már huszonöt éve dolgozom itt...
- Ne kezdje, mert hozzávágok magához valamit! Na, húzzon innen! – szakította félbe dühösen Mr. Petrucci, majd megfordult a karosszékében és újra az utcát kezdte el bámulni.

Billy azonban mozdulni sem tudott. Egy perc is eltelt a bénító csendben. A Főnök azonban a jelenlétét megérezve újra megfordult a székében. Már nem tűnt annyira dühösnek.

- Még mindig itt van? Most már menjen!

A férfi nagy nehezen megmozdult, amikor Mr. Petrucci ismét megszólalt.

- Ez különös...
- Mi? – kérdezte önkéntelenül Billy.
- Alig van forgalom az utcán. Majd meglátja, úgy is mindjárt leér...

Az újdonsült munkanélküli nem szólt semmit, csak csendesen kisomfordált az irodából. Mintha a világ hullott volna a darabjaira körülötte. Akkor még nem sejtette, hogy hamarosan sokkal nagyobb és életbevágóbb problémái is lesznek a munkanélküliség áldatlan állapotánál.

3

Billy teljesen le volt törve, de erőt vett magán és érzéseit nem mutatta ki. Többéves, kiforrott gyakorlata volt már ebben. Még az kellett volna, hogy munkatársai kérdezősködni kezdjenek arról, hogy ugyan mi történt a nagyfőnök irodájában. Nem kellett tudniuk, hogy a várt előreléptetés elmaradt. Ehelyett páros lábbal rúgták ki. Gyorsan összepakolt, majd igyekezett minél gyorsabban és csendesebben távozni az épületből, mielőtt bárkinek is feltűnt volna, hogy elhagyta azt az irodát, amit a cégnél mindenki csak Vallatószobának becézett. John Petrucci aznap nagyon elemében volt vele szemben. Az persze, hogy a kollégák mit kérdeznek, csak a kisebbik baj volt. Még haza is kellett mennie a feszülten várakozó feleségéhez...

Elsietett a liftajtóig, kinyitotta, majd gyorsan belépett. Hangosan felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, amikor látta, hogy nincs senki a liftfülkében. Csak azért imádkozott, hogy a következő negyvenemeletes utazáson ez így is maradjon. Szerencséjére megadatott neki ez a magány.

A liftből kilépve végigsietett az előcsarnokon, majd szokása szerint, búcsúzasként intett a portásnak. Legnagyobb meglepetésére Andy hangos köszönése elmaradt, mert nem ült senki a fülkében. Akkor persze örült a fejleménynek, de órákkal később egymillió dollárt is megadott volna azért, ha abban a pillanatban a hófehér hajú, öreg férfit a megszokott helyén láthatta volna.

Kilépett az utcára, de a megszokott, nyüzsgő, karácsony előtti forgalom helyett szinte teljes csend honolt az Ötödik sugárúton. Még az óceán felől bemerészkedő sirályok hangját is lehetett hallani. Mi a fene történt itt? – villant át az agyán. Jobbnak látta, ha kocogásra veszi a tempót az autóig, mert megszólalt benne a vészcsengő. Maga sem tudta volna megmondani, hogy mi volt ennek az oka. Talán a hiányos katonai kiképzés a nemzeti gárdánál még az őskorban... Emellett persze nem is bízott az érzéseiben. Túl gyakran szólalt meg a bene ez a vészjósló hang az utóbbi két – három évben. Hajlott inkább arra, hogy a nála gyakran előforduló idegi kimerültségnek tudja be az ilyesmit.

Persze csak olyan gyorsan tudott mozogni, amit az ötvenéves életkora és a majdnem mázsás testsúlya megengedett. Mindössze háromszáz méterre volt a cég által bérelt mélygarázs az irodától, de egy örökkévalóságnak tűnt neki, míg a távot lekocogta, hiszen futni már nem is tudott volna. Pedig réges – régen, egy másik életben megnyert egy vidéki futóversenyt.

Amikor odalépett a mélygarázs portásfülkéjéhez, Antonio, a fiatal latin portás éppen telefonált. A jobb kezével fogta a kagylót, a bal kezét viszont védekezésésképpen kinyújtotta. Billy éppen nyitotta volna a száját, a fiatal férfi azonban letakarta a telefonkagyló mikrofonját, és kétségbeesetten ráordított.

- Húzzon innen, Billy! Amilyen gyorsan csak tud!
- Mi a baj? – Billy csak hebegni tudott.

Antonio továbbra is lefogva tartotta a telefon mikrofon részét.

- Nincs időm elmagyarázni, William, csak menjen innen! Én is mindjárt húzok a fenébe! – kiáltotta Antonio, majd elfordult és ideges mozdulatokkal folytatta a beszélgetést.

Billy néhány pillanatig csak állt ott, mélyen elgondolkodva, aztán folytatta a gyorsgyaloglást a használt Fordjáig, majd az ajtót feltépve, bezuhant a vezetőülésre. Bekapcsolta a rádiót, de első hallásra nem a szokványos rádiócsatorna ment. Második nekifutásra mégiscsak az. Csak nem hallatszott a korábbi tisztasággal. Hiába tekergette a keresőgombot, csak a sisteregés és recsegés hangjai közül tudta kiszűrni a felismerhető hangokat.

- ..... környékén több támadás is történt a városban... – sisteregte egy egyébként bársonyos és ismerős, de zaklatott női hang.

Amúgy is szerette Leticia Carrera-t, de ez a szaggatott félmondat még tovább csigázta a férfi érdeklődését, így feljebb tekerte a hangerőt.

- ... azt nem lehet tudni, hogy a támadásokat kik hajtották végre, de a szemtanúk szerint ... - rebegte volna tovább Leticia, de hirtelen megszakadt az adás.
- A fene egye meg ezt a kurva rádiót! – kiáltotta Billy, aztán az idegességtől remegve kikapcsolta a készüléket.

Egyáltalán nem hiányzott neki, hogy hazaúton is az autórádióval idegesítse magát. Lesz még úgyis miért izgulnia, ha hazaért. Csúcsforgalom híján még félóra az igazság pillanatáig, gondolta, aztán ráadta a gyújtást.

Amikor a mélygarázsból felhajtott az utcára, még inkább észlelte az utcán a változás jeleit. A sugárúton és a mellette húzódó járdákon sokkal kevesebb jármű és ember mozgott, mint az délután öt óra körül New York utcáin megszokott volt. Az is feltűnt neki, hogy hozzá hasonlóan mindenki nagyon sietett valahová. Megtehették, hiszen a szokásos ötórás dugó csak egy rossz emlék lehetett a számukra.

Alig autózott ötszáz métert, amikor egy sietős, de billegő járású nőre lett figyelmes a járdán. Közelebb érve megállapította, hogy a nő latin, és a mély dekoltázsú blúz, a rendkívül rövid szoknya, eltúlzott smink alapján minden bizonnyal prosti lehet. Ebben nem volt számára semmi meglepő, mivel egyébként is sokan voltak a környéken. Hajtott volna tovább, de a következő pillanatban olyat látott, ami hirtelen lassításra készítette.

Egy különös, imbolygó mozgású alak az egyik mellékutca irányából hangos hörgéssel közeledett a nő felé, aki megállt és sikítani kezdett. A pillanatkép nem tartott

sokáig, mert néhány pillanattal később megjelent egy közepes termetű, felfegyverzett, gyors mozgású férfi. Lövés dördült, a hörgő alak arccal előre a földre zuhant. A fegyveres férfi odalépett, kihúzott a rajta lévő katonai kabátból egy jókora kést, majd a földön fekvő férfi tarkójába döfte. Ez volt az a pillanat, amikor Billy a megremegő jobb lábával a gázba lépett. Nem akart ugyanis a következő áldozat lenni. A felfegyverzett férfival szemben minimálisak lettek volna az esélyei, legalábbis ezzel nyugtatta magát. Viszont azt sem igazán szerette volna magának bevallani, hogy soha nem volt az a hős típus. Különbözik nem dolgozott volna egy negyed évszázadon át egy olyan biztosítási cégnek, ahol nem sokba nézték a munkáját.

Második fejezet

Találkozások

1

Pilar Fuentes bágyadtan és émelyegve feküdt abban a rendetlen és széttúrt kupacban, amit ágyának nevezett. Sehogy nem bírt felkelni, pedig nyilván nem lehetett reggel. Ugyanis reggelként a legpénzesebb és legkimerítőbb kuncsaftját fogadta, aki után kellett némi lazítás. Egy kisebb adag a Kék Kristályból, ami a legmenőbb cucc volt akkor Manhattanben. Az lehet, hogy a városban menő anyagként ismerték, de rendesen megütötte az embert. Valami kémcsőben kevert borzalom volt Ázsiából. Nem az olcsóságáról volt híres, de egy nagyobb mennyiség a fejet rendesen leválasztotta a végtagokról. Bár reggel az utolsó morzsákat szívta fel, mégis nehéz volt megmozdulnia is. Az utóbbi hetekben kicsit túlerőltette az anyagot, rezzent össze a gondolatra. Még inkább megremegett, amikor eszébe jutott, hogy délután ötkor